

Sygn. akt IV CSK 264/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku E. M.
przy uczestnictwie E. D., A. S., B. D., L. K. i M. Z.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania E. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt II Ca 557/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił apelację uczestniczki E. D. od postanowienia Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 10 marca 2014 r., którym stwierdzono, że spadek po J.S. nabyła wnioskodawczyni na podstawie testamentu sporządzonego w formie aktu notarialnego.

Uczestniczka powołała w skardze kasacyjnej podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania przyczynę wskazaną w art. 398⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. Potrzeba wykładni dotyczy art. 962 zdanie pierwsze w związku z art. 65 § 1 i art. 58 § 1 k.c., a wyłonione wątpliwości wymagają odpowiedzi na pytanie: „czy zobowiązanie się spadkodawcy do dokonywania stale określonych czynności w związku z rozporządzeniem spadkowym, bez którego to zobowiązania testament określonej treści by nie powstał, w istocie nie przesądza jednak o istnieniu warunku opisanego w art. 962 k.c., który zastrzeżony został wszak przy powołaniu spadkobiercy testamentowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., niepubl.). Skarżący zatem, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinien przedstawić argumentację prawną, pozwalającą przyjąć, że w sprawie rzeczywiście występuje powołana w nim przyczyna (postanowienia SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, niepubl. i z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05, niepubl.).

Istnienie potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych wymaga wykazania przez skarżącego, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie oraz przedstawienia na czym polegają związane z nimi wątpliwości lub też opisanie rozbieżności występujących na tym tle w orzecznictwie. Ponadto przedstawić powinien, że potrzeba ta powstała w sprawie, w której została złożona skarga kasacyjna, na tle jej okoliczności faktycznych i stanu prawnego, (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.). Chodzi przy tym o poważne i rzeczywiste wątpliwości, nie zaś o takie, które wyłaniają się w każdym procesie stosowania prawa. Uzasadnienie, wniosku skarżącej nie spełnia wskazanych wymagań. Przepis art. 962 k.c. był już przedmiotem wykładni dokonywanej przez Sąd Najwyższy oraz wypowiedzi w nauce prawa, ale stanowisko zawarte w orzeczeniach Sądu nie zostało przywołane ani rozważone przez skarżącą (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 października 1999 r., I CKN 147/98; z dnia 29 czerwca 2012 r., I CSK 575/11, niepublikowane). Rzutowało ono także na zakres rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że zachodzi konieczność zmiany tego stanowiska.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie wystąpiły okoliczności wskazujące na nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.